

ΑΝΟΙΞΗ, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ, ΧΕΙΜΩΝΑΣ ... ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΗ BOM YEOREUM GAEUL GYEUL GEURIGO BOM

Σκηνοθεσία- Σενάριο-Μοντάζ: Κιμ Κι-Ντουκ
Ηθοποιοί: Γέονγκ Σου-Ο, Γιονγκ Χο-Κιμ
Φωτογραφία: Ντονγκ-Χιέον Μπάεκ
Μουσική: Τζι Γουνγκ-Παρκ
Χώρα: Ν. Κορέα, Γερμανία (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 103'

Πρώτη προβολή: ώρα 7.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: ώρα 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

15 Βραβεία και 9 υποψηφιότητες
Argentinean Film Critics Association Awards 2005, Βραβείο Silver Condor, καλύτερη ξένη ταινία.
Locarno Film Festival 2003, 4 Βραβεία, νεανικής επιτροπής, Δον Κιχώτης, C.I.C.A.E. και Netpac.
Russian Guild of Film Critics 2004, Χρυσό Ariew, καλύτερη ξένη ταινία.
San Sebastián International Film Festival 2003, Βραβείο κοινού.
Las Palmas Film Festival 2004, Βραβείο Golden Lady Harimaguada.
Grand Bell Awards, South Korea 2004, Βραβείο καλύτερης ταινίας.
Sofia International Film Festival 2006, Βραβείο Silver Sea-Gull.
Chlotrudis Awards 2005, 2 Βραβεία, καλύτερης ταινίας και Φωτογραφίας.
Blue Dragon Awards 2003, Βραβείο καλύτερης ταινίας.
Association of Polish Filmmakers Critics Awards 2005, Βραβείο καλύτερης ξένης ταινίας.
Pacific Meridian International Film Festival of Asia Pacific Countries 2004, Μέγα Βραβείο.

Ταινία – ορόσημο του σύγχρονου κορεατικού σινεμά κι αυτή που έκανε διάσημο τον Κιμ Κι-ντουκ. Απόλυτα ζεν, συνδέει με εικαστική μεγαλοπρέπεια τα «ταπεινά» ανθρώπινα πάθη και την αιώνια φύση.

Ενα κινηματογραφικό ποίημα και παράλληλα μία φιλοσοφική διατριβή, η ταινία στέκεται μέσα στα χρόνια ως το λυρικό αριστούργημα που έκανε διεθνώς διάσημο τον Νοτιοκορεάτη σκηνοθέτη.

Ο Γέρος Μοναχός και ο Νεαρός Μοναχός ζουν σαν ερημίτες σε έναν γαλήνιο πλωτό ναό. Η ζωή τους ακολουθεί τους ατάραχους ρυθμούς των εποχών, παρότι, όμως, ζουν αποκομμένοι από τα εγκόσμια, δεν μπορούν να αποφύγουν την έλξη της ζωής, με τα πάθη και τα βάσανά της.

Ένας ηλικιωμένος μοναχός ζει σ' ένα ερημητήριο στη μέση μιας λίμνης με ένα νεαρό μαθητεύομό του. Η άφιξη ενός άρρωστου κοριτσιού αφυπνίζει το ερωτικό ένστικτο στον μαθητή, ο οποίος φεύγει μαζί της, για να επιστρέψει ύστερα από πολλά χρόνια κυνηγημένος από το νόμο. Η ζωή του θα κάνει έναν κύκλο, όπως και το ειδυλλιακό τοπίο γύρω από το μοναστήρι – σχεδία, στην ταινία που έκανε διάσημο τον Κιμ Κι-ντουκ και αποτελεί ορόσημο για το σύγχρονο κορεατικό σινεμά. **Απόλυτα ζεν, συνδέει με εικαστική μεγαλοπρέπεια τα “ταπεινά” ανθρώπινα πάθη και την αιώνια φύση,** μιας και η εναλλαγή των εποχών φέρνει τους ήρωες - μέσα από μια σιωπηλή, συγκινητικά ποιητική και φιλοσοφημένα λυρική σινε-τελετουργία – αντιμέτωπους με αιώνιες αλήθειες κι εφήμερες συγκινήσεις, μέχρι την τελική “φώτιση”.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Η επανέκδοση της ταινίας του Κιμ Κι-Ντουκ, του σκηνοθέτη που υπήρξε ένα από τα θύματα του κορωνοϊού, ανοίγει και πάλι τη γνωστή συζήτηση περί διαχωρισμού καλλιτέχνη και ανθρώπου. Με το ξέσπασμα του #MeToo ακολούθησαν βροχή από καταγγελίες σε βάρος του Νοτιοκορεάτη δημιουργού για εργασιακό bullying, σεξουαλική παρενόχληση, ακόμα και για βιασμό, με σοβαρά στοιχεία εναντίον του σκηνοθέτη. Στην ταινία του ο Κιμ Κι-Ντουκ αναφέρεται (και) στο ζήτημα των «δικαιωμάτων» των αρσενικών πάνω στο «αντικείμενο» του πόθου τους και στέκεται στη σωστή πλευρά της ιστορίας. **Πρόκειται, επομένως, για πλήρη διάσταση μεταξύ αυτών που λέει το έργο και των πεπραγμένων του δημιουργού και αν ναι, επηρεάζει αυτό την αξία του και τη στάση μας απέναντί του;** Ο υπογράφων εκτιμά πως αυτή η συζήτηση υπερβαίνει τα όρια μιας κινηματογραφικής κριτικής, αντικείμενο της οποίας (πρέπει να) είναι το σινεμά και όσα λέγονται μέσα από αυτό για τον κόσμο μας.

Με τη δράση τοποθετημένη σε έναν απομονωμένο, πλωτό βουδιστικό ναό, το φιλμ διατρέχει τις εποχές και μαζί τους τα στάδια της ζωής του νεαρού μαθητευόμενου ενός μοναχού. Η αφήγηση χωρίζεται σε κεφάλαια, καθένα από τα οποία βρίσκει τον ήρωα σε διαφορετική ηλικία. Κάθε εποχή επιφυλάσσει κι ένα διαφορετικό μάθημα για τον ήρωα, το όνομα του οποίου δεν θα μάθουμε ποτέ, ίσως επειδή αποτελεί σύμβολο σχετιζόμενο με την ανθρώπινη κατάσταση. Το νερό που περιβάλλει τον ναό είναι η ζωή, παγώνει όταν η τελευταία βρίσκεται σε στασιμότητα. Η βάρκα είναι το μέσο για να διασχίσει ο ήρωας τα κάποτε επώδυνα μονοπάτια της. Και η πορεία του εντός της θα σχηματίσει έναν τέλειο κύκλο, ο οποίος, μέσα στον ανακουφιστικό λυρισμό της κοινής εμπειρίας από γενιά σε γενιά, ενέχει και το στοιχείο της απαισιοδοξίας: είτε στη μοίρα μας, είτε στο DNA μας, είτε σε κάτι που δεν έχουμε ανακαλύψει ή επινοήσει ακόμα, είναι γραφτό να κάνουμε τα ίδια λάθη, παρά τις επιμέρους διαφορές μας.

Πρόκειται για ένα λακωνικό **κινηματογραφικό ποίημα** που στοχάζεται με απλότητα και σαφήνεια πάνω στην κυκλική πορεία της ζωής και της (παν)ανθρώπινης ιστορίας –με μικρό αλλά και με κεφαλαίο–, πλήρως απαλλαγμένο από τις γραφικότητες που συνοδεύουν το μεγαλύτερο μέρος της φιλμογραφίας του δημιουργού του. Κι ο ασκητικός του ρυθμός συνιστά μια άσση ανάπαυση από την ομοβροντία εναλλασσόμενων εικόνων που (υπο)δεχόμαστε καθημερινά με ταχύτητα προσαρμοσμένη στο ολοένα και χαμηλότερο attention span μας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Στο κέντρο ενός κορεατικού δάσους, μέσα σε μια λίμνη, βρίσκεται το ερημητήριο ενός μεσήλικα Βουδιστή μοναχού. Μαζί του έχει ένα μικρό αγόρι, μαθητή και προστατευόμενο του. Ο πισπικός βρίσκεται στην Ανοιξη της ζωής του - όλα είναι καινούργια, όλα ανθίζουν μπροστά του. Πρέπει να επιλέξει (ή να μάθει) αν θα κόψει τα λουλουδία ή θα τα σεβαστεί και θα τα μυρίσει. Όλες οι ζωές, όλα τα πλάσματα της φύσης έχουν αξία. Αυτό είναι το πρώτο μεγάλο μάθημα κι ο απαραίτητος κανόνας.

Μία μητέρα επισκέπτεται το ερημητήριο απελπισμένη: η κόρη της είναι άρρωστη και η επιστήμη δεν μπορεί να την κάνει καλά. Στα χέρια του μοναχού το κορίτσι σταθεροποιείται. Στην αγκαλιά του μαθητή του ανασταίνεται. Κι ο ίδιος γνωρίζει την πρώτη αγάπη, την ενηλικίωση, την κάψα του Καλοκαιριού του. «Πρόσχε γιατί ο πόθος μετατρέπεται σε απαίτηση ιδιοκτησίας» τον προειδοποιεί ο μοναχός, αλλά εκείνος δεν ακούει. Το σκάει μαζί με το κορίτσι και γυρίζει την πλάτη του στον Δάσκαλό του. Το Φθινόπωρο όμως επιστρέφει - γεμάτος οργή. Ζητώντας καταφύγιο, απόδραση από την προδοσία και τα αμαρτήματά του. Κανείς όμως δεν μπορεί να σταματήσει το ρου της ζωής. Όπως έρχονται οι εποχές της, η μία μετά

την άλλη, έτσι κι ο άνθρωπος διαγράφει κύκλους - από την αθωότητα στην ενηλικίωση, από τη γέννηση στο θάνατο, από το μάθημα στο δίδαγμα, από την εμπειρία στη γνώση.

Πριν από 20 περίπου χρόνια ο Κιμ Κι-Ντουκ θα σκηνοθετούσε την ταινία που θα εκτόξευε την διεθνή του καριέρα και θα στεκόταν ως ορόσημο στην αναγνωρισιμότητα του κορεατικού σινεμά. Ένα κινηματογραφικό ποίημα και παράλληλα μία φιλοσοφική διατριβή, το «Ανοιξη, Καλοκαίρι, Φθινόπωρο, Χειμώνας... και Ανοιξη» στέκεται μέσα στα χρόνια ως ένα **λυρικό αριστούργημα**.

Με βασικό άξονα τις πιο αρχέγονες αναζητήσεις για το τι μας κάνει θνητούς και πόσο απέχουμε από την ιεροσύνη, ο Κι-Ντουκ κατασκευάζει μία ταινία που ξεπερνά τα όρια του βουδιστικού θεωρήματος και μιλά γενικώς στην καρδιά των απανταχού θεατών - σχεδόν δεν χρειαζόμαστε υπότιτλους για να καταλάβουμε τα βαθιά της νοήματα.

Κι αυτό γιατί ο Κι-Ντουκ αποδεικνύεται μάστερ, με μία ονειρική όσο και απόλυτα πειθαρχημένη σκηνοθεσία που επιτρέπει στην εικόνα να κινεί τη δράση και την κινηματογραφική γλώσσα να αφηγείται την ιστορία.

Απλότητα, γαλήνη, σιγουρία. Όπως κι ο μεσόκοπος μοναχός, έτσι κι ο Κι-Ντουκ δεν χρειάζεται να υπερβλέει για να μεταγγίσει νόημα. Έχει μεγάλη εμπιστοσύνη στη δύναμη του σινεμά να κουβαλήσει τα πιο πολύπλοκα υπαρξιακά θεωρήματα. Ο τίτλος μάλιστα φανερώνει εξ αρχής ότι πραγματική πρωταγωνίστρια της ταινίας είναι η φύση και η νομοτέλεια της ζωής. Όπως η φύση αποδέχεται στωικά την αλλαγή των εποχών, έτσι κι ο άνθρωπος οφείλει να σεβαστεί τις εμπειρίες της διαδρομής του στο δρόμο προς τη γνώση. Όπως η φύση πεθαίνει, ανανεώνεται και ξαναγεννιέται, έτσι κι ο άνθρωπος πρέπει να συμβιβαστεί με τη φθορά της αθωότητας, να παλεύει με τις αμαρτίες του, την τιμωρία και την εξιλέωση.

Όσο το εικαστικό μεγαλείο συγκρούεται με τα ανθρώπινα λάθη και πάθη, τόσο ο Κι-Ντουκ διαφωτίζει το πούνιο των θεατών του αβίαστα και ταπεινά. Χρειαζόμαστε κι εμείς το πέρασμα των εποχών, τις 5 πράξεις του έργου του, για να επαναβαπτιστούμε στις αλήθειες για την ανθρώπινη φύση και το νόημα της ζωής. **Σιωπηλά, συγκινητικά κι ουσιαστικά μέσα στον ναό της κινηματογραφικής αϊθουσας.**

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

KIM KI-DUK(1960-2020)

Γεννήθηκε στη Νότιο Κορέα και πέθανε στη Ρίγα, Latvia από επιπλοκές κορωνοϊού. Το 2017-18 κατηγορήθηκε για σεξουαλική παρενόχληση από 4 ηθοποιούς, γεγονός που πήραν μεγάλες διαστάσεις στην κορεατική τηλεόραση και είχαν σαν συνέπεια τον τερματισμό της καριέρας του στην Ν. Κορέα. Τον Νοέμβριο του 2020 έφτασε στη Latvia με σκοπό να παραμείνει και να γυρίσει την ταινία "Rain, Snow, Cloud and Fog," μια συμπαραγωγή Κορέας και Εσθονίας. Πέθανε σε νοσοκομείο της Ρίγα τον Δεκέμβριο 2020. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 63 βραβεία και 57 υποψηφιότητες. (ο συνονόματός του νοτιοκορεάτης σκηνοθέτης Kim Ki-duk, είναι ο πρώτος που εισήλθε στην αμερικανική αγορά με την ταινία του "Yonggary, Monster from the Deep" 1967). **Φιλμογραφία:** Kōne taevast (2022), Din (2019), Ingan, gonggan, sigan geurigo ingan (2018), Το δίχτυ (2016), Seu-top (2015), Ένας μ' έναν (2014), Moebiusu (2013), Venice 70: Future Reloaded (2013), Pieta (2012), Amen (2011), Arirang (2011), Bimong (2008), Ανάσα (2007), Time (2006), Hwal (2005), Ολομόναχοι μαζί (2004), Το κορίτσι με το αγγελικό πρόσωπο (2004), Ανοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας... και άνοιξη (2003), Haeanseon (2002), Bad Guy (2001), Suchwiin bulmyeong (2001), Silje sanghwang (2000), Το νησί (2000), Palandaemun (1998), Yasaengdongmulbohogyueog (1997), Ageo (1996).